

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 625/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] prechodne [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní sp. zn. 2 C 173/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 2 C 173/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom na strane odporcu napadnutého konania o neplatnosť kúpnej zmluvy. Namieta, že *„odo dňa začatia tohto konania do súčasnosti uplynulo už 9 rokov a 6 mesiacov, do dnešného dňa nie je toto konanie právoplatne skončené“*. Sťažovateľ uvádza, že 31. decembra 2015 doručil okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú reagovala predsedníčka okresného súdu listom Spr. 4548/15 z 20. januára 2016, v ktorom v podstatnom uviedla, že *„chybou súdu sa stalo, že uznesenie (o zastavení konania a náhrade trov konania zo dňa 2.9.2009, pozn.) nebolo doručené do rúk právneho zástupcu podľa § 49 ods. 1 OSP, ktorého odporca v 2/ splnomocnil na zastupovanie v tejto veci dňa 5.7.2009... V uvedený deň právny zástupca oznámil adresy, na ktorých sa odporca v 2/ rade zdržiava a to: adresa totožná s tou, na ktorú mu bolo uznesenie doručované...“*

Zásielka súdu obsahujúca vyššie citované uznesenie sa súdu vrátila s poznámkou nevyžiadané. Na základe fikcie doručenia zásielky podľa § 46 ods. 2 OSP účinného v čase doručovania, bola vyznačená právoplatnosť a spis uložený v archíve.

Ospravedlňujem sa za túto chybu a uznesenie, v zmysle pokynu zastupujúceho sudcu sa doručí Vášmu právnenému zástupcovi. “

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou podľa názoru sťažovateľa protiprávne, pretože k nemu došlo až po prvom pojednávaní bez toho, aby mal možnosť vyjadriť sa, či on ako žalovaný súhlasí so zastavením konania. Taktiež namieta, že toto uznesenie o zastavení konania a náhrade trov konania mu bolo doručované protiprávne a neúčinne. Uvádza a tvrdí, že po riadnom doručení uznesenia jeho právnenému zástupcovi 27. januára 2016 podal proti nemu odvolanie *„zo dňa 11.2.2016 proti výroku č. II. uznesenia Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2 C 173/2008 zo dňa 2.9.2009 a o mojom odvolaní zo dňa 5.4.2016 proti opravnému uzneseniu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2 C 173/2008-132 zo dňa*

11.3.2016“, ktoré okresný súd do podania tejto sťažnosti nepredložil na rozhodnutie príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie.

4. Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jeho označených práv, preto žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal mu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 7 000 €, ako aj náhradu trov konania.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

11. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom podľa tvrdení sťažovateľa dochádza k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. dohovoru.

12. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

13. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavne neopodstatnenosti.

14. K tomuto záveru ústavný súd dospel po zhodnotení všetkých relevantných okolností prípadu. Ústavný súd pritom vychádzal z tvrdenia sťažovateľa, že proti uzneseniu o zastavení konania a náhrade trov konania z 2. septembra 2009 podal sťažovateľ odvolanie len v časti druhého výroku, ktorým sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania. Vychádzajúc z uvedeného možno dôvodne predpokladať, že výrok o zastavení konania odvolaním napadnutý nebol (sťažovateľ to ani netvrdí) a nadobudol právoplatnosť po márnom uplynutí lehoty (advokátovi sťažovateľa podľa tvrdení sťažovateľa bolo predmetné uznesenie doručené 27. januára 2016, pozn.). Vzhľadom na dátum doručenia sťažnosti 29. júna 2016 možno konštatovať, že okresný súd vo veci samej právoplatne rozhodol ešte pred doručením tejto sťažnosti.

15. Pokiaľ ide o neprávoplatný výrok o trovách, ústavný súd vzal do úvahy špecifické okolnosti prípadu, a to skutočnosť, že práve v dôsledku pasivity sťažovateľa, ktorý súdnu zásielku neprevzal na adrese, ktorú udal jeho právny zástupca, nie je tento výrok v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatný.

16. Ústavný súd pripomína, že jedným z kritérií posudzovania otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje aj správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

17. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že odvolanie sťažovateľa z 11. februára 2016 bolo predložené krajskému súdu 13. septembra 2016.

18. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd po doručení odvolania sťažovateľa proti uzneseniu o trovách konania vykonal už všetky do úvahy prichádzajúce úkony, preto ústavný súd nevidí príčinnú súvislosť medzi označeným postupom okresného súdu v napadnutom konaní a označenými právami sťažovateľa, porušenie ktorých namietal. K predĺženiu napadnutého konania došlo v dôsledku

bezdôvodného neprevzatia zásielky sťažovateľom, čo však nemožno pričítať okresnému súdu ako zbytočný priet'ah.

19. Na základe uvedeného prihliadajúc na závažnosť rozhodovania z hľadiska toho, čo bolo v hre (iba trovy konania, nie otázka merita veci, ku ktorej sa viaže právoplatné rozhodnutie súdu), ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu nedošlo k takým významným priet'ahom, ktoré by mali ústavnoprávnu relevanciu a odôvodňovali by vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa v napadnutom konaní.

20. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

21. Ústavný súd v súlade s uvedenou judikatúrou uzatvára, že hoci doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní nebol celkom bez priet'ahov, ich intenzita však s prihliadnutím na ostatné okolnosti prerokúvanej veci nedosiahla úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04).

22. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

24. Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby

po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016